

Oljevigningsmässan 14.9.2021

Vanligtvis firar vi oljevigningsmässan på skärtorsdagen eller en annan dag i Stilla veckan, men i år får vi göra det på det Heliga Korsets upphöjelse. Vi har haft en helt speciell situation under pandemin och därför får vi präster vara tacksamma att vi nu får möjlighet att fira denna viktiga högtid tillsammans. Som alltid är denna mäsas knuten till Jesu lidande. Som överstepräst i det nya förbundet har han framburit sig själv som ett offer på korsets altare. Korset präglar allt i vår kristna tro och i vårt personliga liv som Jesu lärjungar och präster. ”Ni skall heta Herrens präster, och man skall kalla er Guds tjänare” (Jes 61:6), Samtidigt betonar denna mäsas den oerhörda fruktbarhet som korsoffret har för oss präster personligen och för hela världens frälsning. Vi får ta emot ”glädjeolja i stället för aska” (Jes 61:3). Korsets leder alltid fram till uppståndelse och nytt liv, Andens gåvor och frukter i överflöd.

När vi följer Jesus troget efter och vill bära hans kors, då vänds sorg och smärta till frid och glädje. När vi beredvillighet tar på oss de svårigheter och problem som livet alltid rymmer som en delaktighet i Jesu lidande, då blir vi uppfyllda av hans nåd och ljus. Jag hoppas, kära medbröder, att ni har fått erfara något av detta under denna pandemi. Säkert har det för er som för de flesta andra varit en svår tid. Ni har inte kunnat fira mässan och dela ut sakramenten i samma utsträckning som ni skulle ha velat. Ni kanske har känt er isolerade och avskurna från församlingen och från stiftet. Men jag hoppas att denna öken-erfarenhet samtidigt har hjälpt er att växa in i en allt djupare förening med vår korsfäste Herre. För en del kan det till och med ha varit en slags reträtt med mer tid för bön och andlig läsning, ja, förbön för alla de troende som man inte har kunnat möta i mässans gemenskap. Somliga har kanske upptäckt nya vägar och sätt att hjälpa och bistå de troende på det personliga planet. Kanske någon rentav har upptäckt mer på djupet att han behövs som själasörjare för alla de ensamma, betryckta och isolerade människor som törstar efter andlig vägledning och uppmuntran.

Det är alltid bra för oss präster att göra en slags allmän samvetsrannsakan i samband med denna oljevigningsmäsas. Vi vet att vi har fått en oändligt stor nåd genom vår vinning till Kristi präster i det nya och eviga förbundet. Förväntningarna är stora på oss, både från Vår Herre och från vår församling. Speciellt under svåra tider kan det kännas övermäktigt för oss. Hur kan vi motsvara de stora behov som finns när det är så svårt för oss att möta människorna i kyrkans gudstjänster? Det är just då som många mer än vanligt behöver andlig hjälp och ledning. Men också nu när församlingarna börjar vakna till liv igen efter denna dvala är behovet av andlig vägledning enormt stort. En del har vant sig av med att gå i mässan och behöver extra hjälp för att återupptäcka eukaristin. En

sådan tid kan faktiskt leda till en fördjupad tro och större öppenhet för evangeliet. Men man behöver hjälp och andlig inspiration mer än någonsin.

Behovet av ny evangelisation i våra församlingar är stort just nu. Under vår stiftsvallfärd tog vi upp detta tema. Alla döpta och konfirmerade är kallade att vittna om sin tro och göra evangeliet levande genom sitt sätt att leva, tala och handla. Som präster har vi naturligtvis en nyckelroll i denna evangelisation. Det betyder att vi själva måste begrunda vårt eget liv och vår trohet till våra prästlöften och i sista hand till Jesus själv ”han som inte sökte sitt eget utan endast andras bästa” (som vi lovar i ett av prästlöfterna). ”Också vårt liv bör lysa med den sanne Faderns strålar” (Gregorios av Nyssa). I kraft av vår vigning har vi fått den underbara kallelsen att lysa upp världen med Guds kärlek och sanning.

Dagens evangelium påminner oss om att vi är smorda ”till att frambära ett glädjebud till de fattiga” (Luk 4:18). I Kristi person får vi förmedla det glada budskapet, som först måste ha genomsyrat oss själva i så hög grad att vi på ett trovärdigt sätt kan ge det vidare. Det betyder att vi först måste ha delat Jesu sorg och smärta. Vi måste i all ödmjukhet bekänna att vi ibland har glömt honom och tänkt mer på oss själva. Vi har inte alltid längtat efter att få vara hos honom, tjäna och efterfölja honom. Vi har inte alltid sökt hans ansikte och längtat efter honom. Men ”varje öga skall se honom, också de som har genomborrat honom” (Upp 1:7). Just den fulla insikten i vår egen likgiltighet och ljumhet kan leda fram till en djupare överlåtelse, så att vi ännu mer vill tjäna, tacka och tillbe honom.

Som präster har vi alltid *salus animarum*, själarnas frälsning, inför ögonen. Det gäller också vår egen själs bästa. Tar vi vara på vår själ, söker vi andlig vägledning för egen del? Bara den själ som låter sig ledas kan leda en annan själ – brukar man säga. Kanske denna pandemi kan hjälpa oss att inse allvaret och förpliktelsen till den egna själavården, så att vi kan leda andra själar på ett mer fruktbart sätt på frälsningens och helgelsens väg.

När vi idag får fira vår oljevigningsmessa på den Heliga Korsets Upphöjelse ser vi tydligare än vanligt att vår kallelse som präster alltid innebär att vi får efterfölja den Korsfäste och låta oss korsfästas tillsammans med honom. Varje dag på nytt får vi bära vårt kors i gemenskap med honom. Gör vi det får vi också en försmak av uppståndelsens nya liv. Redan på korset anar vi den förhärligade Herren. Därför har dagens högtid alltid något av seger och triumf över sig. Det är bara genom Kristi kors som det nya livet kan bryta igenom och segra – i oss liksom i hela världen. *Ave Crux Spes Unica* får vi upprepa gång på gång och i tacksamhet glädja oss över att vi som präster får förvalta och förkunna detta budskap.